

PHILIP REEVE

AICI ODIHNESTE ARTHUR

Traducere din limba engleză
de Iulian Bocai

POLIROM
2022

XVII

Două zile mai târziu, stau lângă poneiul meu, într-o pădure peste care picurase roua. Ceilalți băieți sunt alături de mine. Din când în când mai schimbăm câte o vorbă, dar în rest tăcem. Creștinii se roagă cu fața în pământul umed și cu brațele întinse pe lângă corp ca niște săbii căzute. Ceilalți își țin amuletele norocoase între degete și caută semne în felul în care cad picăturile de rouă de pe crengile de deasupra noastră. Suntem înarmați, nu doar cu sulițe și cuțite, dar și cu săbiile și lăncile ruginite lăsate în urmă de războinicii dezertori din Sulis. Sunt noile noastre jucării și suntem cu ochii pe ele. Frecăm curelușele de piele de pe mânerle săbiilor, culegem așchii de pe mânerle lăncilor, mângâiem căptușeala scuturilor mari și grosolane. Caii nechează și scot aburi pe nări. Calcă în picioare firele de jir de pe jos și caută smocuri de iarbă printre copacii cenușii.

Iată cum am ajuns aici. Fermierii sosiți de curând în Aquae Sulis ne-au spus că armata saxonilor numără în jur de o sută de războinici. Au auzit că locuitorii din Sulis au cufere pline cu aur și acum se îndreaptă spre

noi, prădând toate gospodăriile care le ies în cale; oastea lor se mișcă destul de încet pentru că au căruțele pline și o mulțime de robi strânși de-a lungul drumului.

Arthur, care știa cât de obosiți sunt caii și oamenii lui după ce-au bătut atâta drum ca să ajungă în Aquae Sulis, a hotărât să aștepte câteva zile și să atace saxonii la câțiva kilometri depărtare de cetate, acolo unde râul se intersecta cu niște drumuri romane vechi. Dar Myrddin al meu a avut o idee și mai bună. S-a uitat pe o hartă și a văzut din ce direcție soseau saxonii. Dacă urmau drumul cel mai bun, aveau să ajungă la trecătoarea de sub dealul Badon, locul în care Uthr și Ambrosius Aurelianus câștigaseră deja o mare bătălie cu mulți ani în urmă. Un atac asupra saxonilor într-un astfel de loc ar fi fost mult mai important pentru Arthur decât o simplă bătălie în apropierea unei cetăți de care n-a auzit nimeni.

Myrddin nu participă la luptă.

— Capul meu e mult prea valoros ca să servească drept piatră de ascuțit topoarele saxonilor, a zis el.

Va privi lupta de pe o culme împădurită din apropiere. A vrut să merg cu el. I-am spus că Bedwyr și ceilalți băieți n-aveau să mă ierte dacă nu-i însoțeam în luptă.

— Ei sunt neînsemnați, dar eu am nevoie de tine. Dacă ți se întâmplă ceva, Gwyna? Dacă vei fi rănită? Dacă te prinde careva pe câmpul de bătălie și îți smulge hainele de pe tine? Nu, băiete, tu stai cu mine, departe de primejdii.

Dar băiatul tot băiat rămâne, chiar și acela care doar se îmbracă ca unul. Asta-i legea naturii. O alta ar fi că servitorii se trezesc mereu înaintea stăpânilor. Așa că, în zorii zilei, în vreme ce Myrddin dormea, m-am alăturat celorlalți: mergeam în șir indian, călărind în tăcere deplină. Trecem vadul și ne așezăm pe panta de jos a dealului Badon. Mi-e frică de Myrddin, dar mi-e mult mai teamă de râsetele celor care ar susține că-s vreo lașă.

Așa că iată-ne aici, așteptând în pădure. Nu vedem câmpul de luptă. Fiindcă numărul lor nu e chiar atât de mare, Arthur speră să-i convingă pe saxoni că sunt depășiți numeric și că noi suntem o mică parte din ceea ce vor avea de înfruntat dacă vor ataca *Aquae Sulis*. Valerius, îmbrăcat în vechea armură romană, stă în fruntea tuturor. Arthur așteaptă în pădurea de lângă. De îndată ce saxonii vor începe să traverseze, războinicii noștri vor năvăli peste ei. Arthur a hotărât să ne arunce și pe noi în luptă. Nu suntem cine știe ce războinici, dar saxonii n-o să-și dea seama de asta când o să-i atacăm pe la spate; o să-i împingem spre săbiile celor care știu să lupte.

Se crapă de ziuă. Ne ridicăm când auzim pe cineva urcând dealul. E Bedwyr, prietenul meu. Poartă un coif din piele, împănat de jur împrejur cu fân uscat ca să nu-i cadă peste ochi. De cum îl văd, inima mi se umple de bucurie. Niciodată nu-ți iubești prietenii la fel de mult ca atunci când simți că i-ai putea pierde. Simt la fel de multă dragoste și pentru ceilalți băieți, pentru

Dewi, pentru copaci, pentru picurii de rouă care-mi cad pe față atunci când Bedwyr se oprește lângă mine, iar calul său mă împroașcă cu noroi.

— Vin, îmi spune gâfâind. Câțiva saxoni au ieșit în recunoaștere; au văzut cât de puțini suntem și au râs. Acum vin spre noi, cu căruțe cu tot...

În spatele nostru se aud strigăte: un du-te-vino al insultelor care răsună peste vad. Ne facem palmele pâl-nie în jurul urechilor ca să auzim mai bine. Nu înțelegem mare lucru și chiar dacă am face-o, nu ne-ar fi de mare folos, fiindcă saxonii vorbesc o limbă diferită. Dar auzim strigătele lor preschimbându-se în răgete. Un cântec al țipetelor, al copitelor și al săbiilor care se lovesc una de alta. Îmi doresc să fi rămas cu maestrul meu. Apoi auzim goarnea lui Arthur, chemându-ne în luptă.

— Urcați-vă pe cai, strigă Medrawt.

E rușinat că se află în fruntea unor băieți zdrențuroși, așa că împarte bobârnace celor din jurul lui ca să se simtă mai bine.

— Înaintați!

Lăsăm frica și rugăciunile în urma noastră. Ne urcăm în șei și ne înfigem cu călcâiele în coastele cailor, lovindu-ne unii de alții pe măsură ce înaintăm. Apoi ne mișcăm din ce în ce mai repede printre crengile care ne izbesc în față; ramurile ne trag de căciuli și pelerine. Toată lumea se învârtejește în fața mea: copacii, cerul, copitele și putoarea caldă de cal. Întind mâna după noua mea sabie, dar Dewi galopează cu atâta putere și

pământul e atât de rugos, că alunec din șa de îndată ce dau drumul la hățuri. Las sabia și mă prind de coamă. O creangă groasă e cât pe-aci să mă izbească în față, dar mă las pe burtă și o evit; ieșim din pădure și alergăm sub cerul liber printr-o măgură de apă și prin ceața care plutește pe deasupra șanțurilor de scurgere. Caii au spume la gură iar băieții încep să strige. Medrawt e în fruntea tuturor cu sulita ridicată în mână. Ne îndreptăm spre oastea inamică. O ceată de bărbați se întorc spre noi cu fețele albe ca varul.

Abia dacă am timp să fac legătura dintre ei și saxoni, că mă trezesc în mijlocul bătăliei. Într-o parte văd steagul lui Arthur. Saxonii sunt încolțiți pe drumul dinspre vad. Trecem în galop pe lângă o trăsură răsturnată în șanț, plină cu oale și alte legături de cârpe. O femeie țipă. Câteva vaci cu ochii bulbucați de spaimă ni se pun în drum, împleticindu-se pe linia noastră de atac. Dewi se ridică pe picioarele din spate și cad din șa în ferigile ude.

Zgomotele și mirosul de sânge mă zăpăcesc. Mă ridic repede. Nu vreau să fiu călcată în picioare. Unde e Dewi? Asta nu e una dintre acele bătălii despre care povestea Myrddin. Războinicii nu se luptă corp la corp. E ca și cum te-ai împinge printr-o piață aglomerată. Mă izbesc și de prieteni și de inamici. Urechile mele sunt inundate cu sunetul săbiilor care se înfig în scuturile de lemn: un zdupăit surd, de parcă cineva ar tăia lemne.

Sunt împinsă cu fața în coastele unui saxon. Simt gustul tunicii lui de lână și-i miros transpirația. Din fericire e mult prea ocupat ca să mă bage în seamă. Se repede cu sabia spre Bedwyr. Mă lovesc de un scut și sunt dată la o parte. Un bărbat blond urlă din toți rărunchii și ridică un topor deasupra capului. Îmi dau seama că e țintit spre mine, dar lovitura întârzie să apară. Restul războinicilor se bagă între noi și ne îndepărtează unul de altul. Un ponei mă trânteste la pământ. Mă prăbușesc în stufărișul de la marginea șanțului și alunec în apă. Stuful e înalt. Niște moțuri pufoase și albe flutură în vânt. Rădăcinile băltesc într-o apă sălcie, acoperită cu un strat de muște moarte. Dincolo de stufăriș se aud țipetele oamenilor și nechezatul cailor.

Oare erau saxoni? Nu erau mulți: mai puțini de-o sută. Cum putea o oaste așa mică să intre atât de adânc în Britania? Semănau mai mult cu niște triburi străine, cu niște mercenari angajați să protejeze vreo cetate din Calchvynydd, care nu fuseseră plătiți la timp și se apucaseră să prade tot ce le ieșea în cale. Saxonii sunt luptători înzestrați, cel puțin așa am auzit. Ar fi găsit niște dealuri înalte și ar fi ridicat ziduri prin care cavaleria lui Arthur nu ar fi putut pătrunde. Dar ăștia s-au împrăștiat ca muștele când ne-au văzut venind. Au fugit ca niște aiuriți. S-au separat în grupuri mai mici și ușor de răpus. A fost mai degrabă o vânătoare, nicidecum o bătălie.